

[Per Hækkerup.]

sikre det størst mulige byggeri. I betragtning af, at byggeriet er en nøgleindustri, vil en virkeliggørelse af lovforslagenes formål i høj grad påvirke produktionen og beskæftigelsen og følgelig udgøre en vigtig bestanddel af regeringens langsigtede målsetting.

I åbningstalen har den højtærede statsminister nævnt en række af de lovgivningsinitiativer, regeringen agter at tage i indeværende folketingssamling. Det fremgår heraf, at selv om der ikke påtænkes større og stærkt udgiftskrævende sociale reformer, vil folketinget få forelagt forskellige forslag, der vel kan synes mindre omfattende, men alligevel er af stor betydning for de grupper, de vedrører. Jeg skal som eksempel blot nævne det allerede fremsatte lovforslag om enkepensionen. Også på det kulturelle område er bebudet forskellige forslag, der især vedrører uddannelsesmulighederne for ungdommen. Vi har allerede i det høje ting i de senere år gennemført forskellige foranstaltninger til forbedring af ungdommens uddannelse, og dette arbejde må fortsættes. Især hæfter jeg mig imidlertid ved åbningstalens bemærkning om den ufaglærte ungdoms uddannelse. Der er her tale om en gruppe unge, endda en meget stor gruppe, som må siges hidtil at være uddannelsesmæssigt forsømt. Jeg har mærket mig, at regeringen inden årets udgang venter en betænkning fra den kommission, der beskæftiger sig med de ufaglærtes uddannelse, og jeg håber meget, det må blive muligt på grundlag af kommissionens arbejdsresultat at forelægge forslag for det høje ting i indeværende samling. Ikke bare er denne gruppe unge som nævnt hidtil uddannelsesmæssigt forsømt, men dertil kommer yderligere, at den fortsatte tekniske udvikling stiller øgede krav også til denne arbejdskraftkategori. Hvis Danmark ikke skal sakke agterud i teknisk henseende, er det nødvendigt, at også de ufaglærte arbejdere får en vis grundlæggende, teknisk betonet uddannelse.

Jeg skal derefter vende mig til de udenrigs- og forsvarspolitiske problemer, som har beskæftiget sindene i den forløbne sommer. Desværre har vi ikke været forskånet for adskillige spændte situationer i den internationale politik, først omkring det

mellemste østen og i de sidste uger i det fjernøstlige område. Det er med en vis tilfredshed, man kan konstatere, at den mellemøstlige krise nu er kommet ind i et roligere leje, og at dette er sket med benyttelsen af FN som formidlingsorgan. Ikke mindst for et lille land ligger der en betryggelse i, at De Forenede Nationer på denne måde i stadig stigende grad får betydning i den internationale politik. Det har stedse været Danmarks interesse, og det er kommet stærkt til udtryk i åbningstalen, at De Forenede Nationer med dets forskellige hjælpeorganer styrkes og udbygges. Danmark har hele tiden været parat til at tage sin part af de byrder, der følger med en forøget FN-aktivitet; det gælder, hvad enten der er tale om at stille tropper til rådighed for De Forenede Nationers vagtopgaver, som på Sinaihalvøen, eller om ydelser til FN og beslægtede organers økonomisk-tekniske hjælpearbejde. Enhver yderligere udbygning af FN har socialdemokratiets tilslutning. Vi kan kun være interesseret i, at internationale rets- og solidaritetssynspunkter i stigende grad kan afløse den traditionelle magtpolitik.

Desværre er det imidlertid stadig ikke muligt at forlade sig på FN som et tilstrækkeligt organ til at garantere medlemsstaternes sikkerhed. Derfor udtales det i åbningstalen, at dansk udenrigspolitik ikke blot grunder sig på vort medlemskab af De Forenede Nationer, men også på vor tilslutning til NATO, til Atlantpagten. Også gennem NATO forsøger Danmark at virke for en afspændings og forsonings politik.

Selv om der altså har været enkelte opmuntrende træk i den internationale politik, som synes at vise, at man ved et omhyggeligt, tidkrævende forhandlingsarbejde kan nå visse resultater, er der imidlertid stadig ikke sådanne ændringer i den sovjetiske udenrigspolitik, at forhandlingen og afspændingen har kunnet gøre større fremskridt. Det er imidlertid på forhånd klart, at Danmark vil støtte ethvert reelt forsøg i denne retning. Vi føler os overbevist om, at det samme gælder for vore allierede inden for Atlantpagten.

En forudsætning for, at forhandlings- og afspændingspolitikken kan bringe resultater, er imidlertid, at samarbejdet mellem NATOs medlemstater fortsættes efter de hidtidige